

## Klementina első könyve

Már régóta türelmetlenül várom,  
hogy hírt kapjak  
erről az első könyvről.  
Elképzelem, ahogy a postás házhoz hozza,  
becsönget (2×),  
és a kezembe nyomja  
az első könyvet,  
és az első oldalán azt láthatom,  
hogyan az ajánlása nekem szól.  
Szobám elektromos félhomályában  
belelapozok,  
s elégedetten állapítom meg,  
hogyan rossz minőségű papírra lett  
egy ősi írógéppel felkarcolva  
(pont úgy, ahogy egykor eltervezted).  
De talán jobb lenne,  
ha először Aaron Blumm kezébe kerülne,  
aki miután feltette vastag szemüvegét,  
lelkiismeretesen fölé görnyedne,  
és mint vérbeli filológus,  
a legapróbb részletekig átnyalázná,  
és én már egy megtisztított változatot  
kapnék kézhez.  
Elképzelem a reakciómat,  
amint váratlanul megpillantom néhány sorát  
a februári Híd hasábjain,  
és nagyon nem értem, hogy került oda,  
majd vérig sértődöm,

mivel nem én vagyok az első, aki látta,  
 és elszomorít,  
 hogy nem érinthetem a kézirat rózsaszín fedelét,  
 amin kitapogathatnék néhány ujjenyomatot,  
 és nem kábít el az illata annyira,  
 hogy azt mondjam:  
 ilyen jót még sohasem olvastam

## Toscana≠Toszkána

szövetérzékeny tejeskávé színű bőrök.  
 egy éjszaka két nővel a toscanai télben.  
 már a szüret forgatagában is  
 ti voltatok a legszebbek,  
 hangotok, mint ökörnyal úszott a levegőben.  
 egy kis kunyhó a domb tetején.  
 egy amőba formájú tükörsima diófa asztal  
 boldoggá tudtok-e tenni szavak nélkül?  
 nálatok tartanak-e ökröket a karámokban?  
 értitek-e, mit jelent e hétköznapi szó – ökörnyal?  
 emlékszem, egyszer Velencében...  
 de inkább ti beszéljétek helyettem is,  
 hadd ne értsem a felesleges dolgokat.  
 nálatok minden olyan misztikus,  
 tudom, egy Minerva-szobrot bújtattok  
 a kamrában.  
 szeretném, ha hagynátok,  
 hogy reggel zöld szemeket fessek neki,  
 legyen macskaszerű, sötétben is látó.  
 ti pedig közben a keleti lejtő olajfái között...  
 már magam sem tudom, miket beszélek.

# Utazás

Kedvezményes retúrjegyet  
nyomtál a markomba,  
és hálálkodó tekintetem elől  
a busz hátuljába menekültél.  
Egy nagyváros névtelen állomásán elhagytalak,  
de vártam, hogy utánam gyere,  
észrevedd az arcomra költözött ijedtséget,  
és megkérdezd, mitől félek.  
Én meg majd elmondjam,  
hogymár évek óta rettegek a járdáktól,  
hisz állandóan testükön taposok,  
megérteném, ha neheztelnének rám.  
Te pedig megnyugtatsz,  
és cserébe elárulom, hogy ezen a nyáron  
minden jóslat szerint a fehér szín lesz a divat,  
és megkérlek, hogy kövess,  
míg én szököm előled,  
és bújkálok egy penészes lépcsőházban.

## Ballada (sci-fi)

Ökörnyál úszik a levegőben.  
Megfojt.

## Franciák sem

láthatóan mindenkit evakuálni kellene  
valakit halálra csókolni  
majd összevissza pofozni  
kékre-zöldre  
vörösre-rúzsoltosra  
s rizsport szórni a hajába  
az arcába

mint gésa  
megszeppent angol társaságban  
sütik Napóleon kalácsát  
Waterloonál teniszütőkkel  
Boris Becker  
s valahol a Roland Garros  
de ez már tabu  
csak gyöngyözik az unalom  
bábel tornya egy szarhalom  
amire mindenki üríthet  
beleszórhat razglednicát  
pedig még csak az első csóknál  
tartunk és hol marad az ököljog?  
persze az ökrök sem beszélik a franciát  
még a franciák sem  
csak a sajtól bűzlenek  
ilyen irtózatosan féhéren  
a sokszögekben  
eszeveszetten

## Art

Szétmarcangolt testrészeim  
magatehetetlen koherenciája  
kíváncsi nézők seregét vonzza,  
s fájdalmas megnyilatkozásaim  
élővé varázsolják a  
szemgödrök peremén  
egyensúlyozó szánalmat,  
mindenki örömét leli kiontott véremlen.  
S a színpadon,  
az Apokalipszis egyetlen épen maradt  
lovasának árnyékában,  
száguldok a vészesen kitárt ölek  
fényévek megvilágította  
széles úton, nem is törődve azzal,  
hogyan a sövényen túl  
lapul a keskeny ösvény,  
ahol végre bevallhatnám mindenki előtt,  
hogyan nem válaszokat írok,  
csak kérdéseket formálok

# Eső

Az esőt a fecskék hozzák,  
amikor zuhanórepülésben közelítenek a talajhoz,  
és a villás farkukhoz erősített sötét felhőket  
behúzzák a házak közé,  
hogymeg köd árassza el az utcákat.  
A következő pillanatban pedig  
már a tenger morajlása kopog be az ablakon.  
A rémült arcok pedig megérezve az Atlantisz sós illatát,  
kitekintenek akváriumaikból,  
és tehetetlenül várják,  
hogymeg az ablakok üvegei a rájuk nehezedő nyomástól robbanjanak,  
és az ajtókat recsegve szétroppantó víztömeg  
elhordja felhalmozott kincseiket,  
és tudásuk a halak eledelévé váljon.

